

Oğlan ve Kırlangıçlar

Çınar BİBER

Ođlan ve Kırlanıçlar

Çınar BİBER

Köyün kenarındaki küçük bir evde, Leo adında bir oğlan ailesiyle birlikte yaşıyordu. Her sabah Leo hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Her zaman yanında küçük yeşil bir defter ve cebinde bir kurşun kalem taşırdı. Leo gökyüzüne bakmayı ve kuşları izlemeyi çok severdi. Yuvarlak yüzünde birkaç çil ve ön dişlerinde küçük bir aralık vardı; ilginç bir şey gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirirdi.

Güneşli bir ilkbahar günü Leo başının üstünde neşeli bir cıvıltı duydu. Yukarı baktı ve parlak mavi gökyüzüne karşı uçan küçük bir kırlangıç sürüsü gördü. Parlak mavi siyah sırtları, beyaz karınları ve pas kırmızısı boğazları vardı. Uzun çatallı kuyrukları, böcekleri kovalarken süzülüp dalıyordu. Leo hemen yeşil defterini çıkarıp tarihi yazdı: 21 Mart. 'Kırlangıçlar geri döndü!' diye bağırdı.

Leo yan komşudaki büyükanne ve büyükbabasının evine koştu. Büyükanne mutfaktaydı; yumuşak lavanta rengi hırkasını giymiş, yuvarlak gözlükleri zinciriyle boynundaydı. Büyükbaba pencerenin yanında, koyu yeşil yün yeleğiyle oturmuş, cep saatini tutuyordu. 'Kırlangıçlar geri döndü!' diye haber verdi Leo. Büyükanne gülümsedi, kırışık kahverengi gözleri parladı. 'Öyleyse takvimi işaretleme zamanı,' dedi duvardaki büyük takvimi göstererek.

Büyükbaba başını salladı ve 'Kırlangıçlar şaşırtıcı gezginlerdir. Mevsimleri izlemek için binlerce kilometre uçarlar,' dedi. Bir çekmece açıp küçük bir defter çıkardı. 'Her yıl ne zaman geldiklerini kaydediyorum,' dedi. 'Bugünün tarihini eklememe yardım etmek ister misin?' Leo hevesle başını salladı. Yeşil defterine '21 Mart' yazdı, sonra büyükbabasına aile kaydına yazmasında yardım etti.

Büyükanne mutfakta koşturuyordu. 'Her yıl kırlangıçlar geri döndüğünde küçük bir kek yaparım,' dedi. 'Bu bizim ilkbaharı kutlama şeklimiz.' Unu, yumurtayı ve şekerini karıştırdı ve kısa süre sonra mutfak sıcak ve tatlı bir kokuyla doldu. Leo masayı üç tabakla kurdu. Büyükanne keki fırına koydu ve hep birlikte beklemek için oturdular. 'Sabır,' dedi büyükbaba. 'Kırlangıçlar bize sabrı öğretir.'

Ertesi gün Leo kırlangıçları yine izlemek için dışarı çıktı. Büyükanne ve büyükbabasının evinin saçaklarının altında yuva yapıyorlardı. Gagalarında küçük çamur ve saman parçaları taşıdıklarını gördü. 'Yuva yapıyorlar,' dedi büyükanne, yanına gelerek. 'Yavrularını burada büyütecekler.' Leo yeşil defterine not aldı: 'Kırlangıçlar yuva yapıyor. 22 Mart.'

İlkbahar yaza dönerken Leo kırlangıçları her gün izledi. Bahçenin üzerinde alçaktan ve gökyüzünde yüksekten süzüldüklerini gördü. Böcek yediklerini ve onları havada yakaladıklarını öğrendi. Bazen büyükbabasıyla verandada otururdu. Büyükbaba cep saatini çıkarır ve 'Kırlangıçlar saat gibidir. Her yıl yaklaşık aynı zamanda gelirler,' derdi. Leo bunu da yazdı.

Bir gün Leo, 'Kırlangıçlar kışın nereye gider?' diye sordu. Büyükbaba sandalyesinde arkasına yaslandı. 'Çok, çok uzağa, güneye uçarlar; orada yıl boyunca hava sıcaktır,' diye açıkladı. 'Güneşi ve mevsimleri izlerler.' Leo küçük kuşların dağların ve okyanusların üzerinden uçtuğunu hayal etti. 'Yolu nasıl biliyorlar?' diye merak etti. 'Bu doğanın gizemlerinden biri,' dedi büyükbaba. 'Ama her zaman geri dönerler.'

Leo kırlangıçları izlemek için kendi takvimini yapmaya karar verdi. Büyük bir kâğıda bir tablo çizdi ve üstüne ayları yazdı. Her gün gökyüzünü kontrol etti ve gördüklerini yazdı. Büyükanne onun takvimini mutfakta kendi takviminin yanına astı. 'Artık iki takvimimiz var,' dedi. 'Biri aile için, biri senin için.' Leo gurur duydu.

Yaz geçti ve günler kısaldı. Leo kırlangıçların telefon tellerinde daha büyük sürüler hâlinde toplandığını fark etti. 'Gitmeye hazırlanıyorlar,' dedi büyükanne yumuşak bir sesle. Leo biraz üzüldü. Defterine yazdı: 'Kırlangıçlar toplanıyor. 15 Eylül.' Büyükbaba, 'Endişelenme. Gelecek ilkbaharda geri dönecekler. Mevsimlerin sözü budur,' dedi.

Bir sabah Leo yukarı baktı ve hiç kırlangıç görmedi. Gökyüzü boş görünüyordu. Büyükbabasına koştu. 'Gittiler,' dedi. Büyükbaba başını salladı. 'Evet, güneye doğru uzun yolculuklarına başladılar. Ama unutma, geri dönecekler.' Leo o günü takviminde işaretledi: 'Kırlangıçlar gitti. 28 Eylül.' Takvime baktı ve içinde sıcak bir duygu hissetti. Kırlangıçlar yoldaydı ve o onları bekleyecekti.

Sonbahar ve kış boyunca Leo gökyüzünü izlemeye devam etti. Başka kuşlar gördü ama kırlangıçları görmedi. Büyükanne ekmek pişirdi ve büyükbaba ateşin yanında hikâyeler anlattı. Leo takvimine notlar ekledi: 'İlk kar,' 'Pencerede kırağı.' Doğanın birçok işareti olduğunu öğrendi. 'Takvim hatırlamamıza yardım eder,' dedi büyükbaba. 'Bizi toprağa ve birbirimize bağlar.'

Soğuk bir şubat günü Leo bir kırlangıç gördüğünü sandı ama o sadece bir sığırcıktı. 'Sabır,' dedi büyükanne. 'İlkbahar gelecek.' Leo izlemeye devam etti. Defterine kırlangıç resimleri çizdi. Yolculuklarını hayal etti. Ve bekledi, beklemenin maceranın bir parçası olduğunu bilerek. Duvardaki takvim günlerin birer birer geçtiğini gösteriyordu.

Sonra, mart ayında parlak bir sabah, Leo tanıdık bir cıvıltı duydu. Dışarı koştu. İşte orada, mavi gökyüzüne karşı üç kırlangıç vardı! 'Geri döndüler!' diye bağırdı. Büyükanne ve büyükbaba gülümseyerek dışarı çıktılar. Büyükannenin gözleri sevinçle kırıştı. 'Tam kek zamanında,' dedi. Leo tarihi takvimine yazdı: '20 Mart.' Kırlangıçlar geri dönmüştü ve ilkbahar başlamıştı.

O öğleden sonra aile küçük bir kekle kutlama yaptı. Büyükbaba çay bardağını kaldırdı. 'Kırlangıçlara,' dedi. 'Ve geleneğimizi yaşatan Leo'ya.' Leo'nun yüzü ışıldadı. Tarihler ve notlarla dolu takvime baktı. 'Sonsuza kadar izlemeye devam edeceğim,' dedi. Büyükanne ona sarıldı. 'Biz de hep yanında olacağız,' dedi. Kırlangıçlar saçakların altında cıvıladı.

Güneş batarken Leo pencerenin yanında durdu. Kırlangıçlar yuvalarına yerleşiyordu. Kendini mutlu ve huzurlu hissetti. Mevsimlerin dönmeye devam edeceğini ve kırlangıçların geri döneceğini biliyordu. Ve o da yeşil defteri ve kurşun kalemıyla günleri işaretleyerek izlemeye devam edecekti. Leo için takvim sadece tarihlerden ibaret değildi. Doğanın, ailenin ve beklemenin sevincinin hikâyesiydi.